

LISE LAMBERT

naar de verhalen van

HUGO MATTHYSEN

met illustraties van

MARK BORGIONS

Dag Sinterklaas

HET GROTE VOORLEESBOEK

Lannoo

www.lannoo.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Uitgeverij Lannoo nv/Sylvester Productions/Ketnet, 2021
Tekst: Lise Lambert naar een scenario van Hugo Matthysen
Illustraties: Mark Borgions
Grafische vormgeving: Studio Lannoo

ISBN 978 94 014 8071 0
D/2021/45/504
NUR 227, 273

INHOUD

De stoomboot	11
Matroos marsepein	19
Albóndigas met schoorsteensaus	27
Kneta knieschijf	35
Ramon	43
Fietsen op de daken	51
Door de schoorsteen	59
Sinterklaas verliefd	67
Speelgoed	75
Valse sinterklazen	83

DE STOOMBOOT

Het is avond, Sinterklaas leest brieven. Piet zit stokstijf op een stoel in het midden van de werkkamer. Dan schrikt de Sint plots van een vreemd lawaai. Brrrrr dzjuuuuuu wieoe wieoe ratatata. Wat zou dat zijn?

Het is Piet.

‘Piet, wat zijn dat voor rare geluiden die je maakt, zo kan ik niet goed nadenken.’

‘Ik kan u niet horen, Sinterklaas, ik zit in een raket en mijn raket gaat NU naar de ruimte vertrekken’, zegt Piet. Hij is heel erg bezig met zijn ruimtereis.

De Sint zucht diep: ‘Die raket kan maar beter zo snel mogelijk naar de gang vertrekken.’

Piet parkeert zijn raketstoel in de hal en maakt zich klaar om in één keer helemaal naar Mars te vliegen. Dat is erg ver! Plots komt Palomita binnen.

‘Pssst, pssst, Palomita, zeg, zou jij een ruimtewezen willen zijn?’ vraagt Piet.

‘Raaaaagh, raaaaagh, blublub, zwiebedezwiep’, gromt het ruimtewezen Palomita.

Daar schrikt Piet een beetje van. ‘Euh, nee, nee, nee, Palomita, nee, dat vind ik echt veel te griezelig’, bibbert hij.

‘Blubbie wubbie tok biep snoink? Zwiebedezwiep – zoiets dan?’ vraagt het ruimtewezen Palomita.

Dat vindt Piet wel goed: een ruimtewezen dat een beetje schattig is, maar ook een beetje griezelig. Ja, zo blijft het spannend.

‘Zeg eens, schattig ruimtewezen, wat zou je ervan vinden als Sinterklaas en ik nu eens elk jaar uit Spanje zouden komen met een heel grote raket?’

‘Ploink plonk, met een zwiebediep raketploink?’ vraagt het ruimtewezen.

‘Ja,’ zegt Piet, ‘omhoogvliegen in Spanje, dan vlug een rondje rond de maan en dan terug naar hier.’

Palomita is niet helemaal zeker. ‘Sinterklaas in een raket? Dat maakt wel veel lawaai, hoor. Daar zullen de kinderen van schrikken.’

Piet denkt na. Misschien is een vrachtwagen wel een beter idee. Een heel stoere vrachtwagen met evenveel zitplaatsen als de stoomboot, ja. Of nee, nog beter, een brandweerwagen, dan kan de Sint meteen met de ladder het dak op, fantastisch! Of een trein, of een vliegtuig, of... Piet en Palomita worden helemaal opgewonden van al die nieuwe ideeën.

‘O nee’, klinkt het plots heel luid door de gang, en meteen daarna ook: ‘Oei oei!’

Piet en Palomita zien hoe kapitein Paelinckx en kapitein Droogdockx de trap afsnellen. Ze zijn erg van streek.

‘Toch niet met een vliegtuig?’ roept Paelinckx.

‘Of met een trein? Ik mag er niet aan denken’, stottert Droogdockx bijna.

‘Wij stonden hier toevallig boven aan de trap en wij hoorden jullie heel toevallig praten’, zegt Paelinckx.

‘Ja, dat klopt.’ Droogdockx knikt zo hard dat zijn hoofd er bijna afvalt. ‘Soms gebeurt dat, dan sta je ergens en hoor je iemand toevallig praten.’

Piet is verbaasd. ‘Kunnen jullie ons ook horen vanuit de ruimte? Ik zit hier in een raket en zij is een ruimtewezen.’ Hij wijst naar Palomita.

‘Ja, ja, dat weten we ondertussen wel,’ zeggen de kapiteins, ‘maar wat we niet begrijpen is dat jullie niet meer met de stoomboot willen komen.’

‘Dat kan zomaar niet,’ zegt Paelinckx, ‘we gaan nu naar Sinterklaas!’

Ze stormen het bureau van de Sint binnen: de kapiteins, Palomita en Piet met raketstoel en al!

‘Sinterklaas, Sinterklaas, zeg dat het niet waar is!’ roept kapitein Paelinckx.

‘We kunnen toch niet rondvaren zonder u, Sinterklaas?’ Droogdockx struikelt bijna over zijn eigen voeten.

De Sint kijkt op van zijn werk. De kapiteins haasten zich om alles aan de Sint te vertellen.

‘Ze willen niet meer met de stoomboot varen, Sinterklaas’, zegt Paelinckx.

‘Nee, ze willen liever met een raket of een brandweerwagen of een trein komen’, vult Droogdockx aan. ‘Of... met een vliegtuig’, fluistert hij.

Het wordt stil. De Sint kijkt rond en wacht. ‘Dit is heel erg’, zegt hij ernstig, ‘dat ik in een raket of in een brandweerwagen zou moeten kruipen...’

Hij kijkt Piet, Palomita en de kapiteins een voor een aan. ‘Nee jongens, nee, de stoomboot moet blijven.’

Piet zit half achter zijn raket verscholen. ‘Och ja, Sinterklaas, het was maar een ideetje, hoor’, piept hij. ‘Maar waarom vaart u eigenlijk zo graag met de stoomboot?’

‘Daar zal ik jullie meteen een goed antwoord op geven’, zegt de Sint, en dan verzinkt hij diep in gedachten. Ssst...

Eindelijk is de Sint klaar met nadenken. De kapiteins kijken elkaar aan. Palomita bijt gespannen op haar lip. Nu zullen ze het horen.

‘Ik heb heel goed nagedacht, en ik zal jullie vertellen waarom ik met de stoomboot kom.’ De Sint spreekt met zijn allerplechtigste stem. ‘Ten eerste: het lied! *Zie ginds komt de stoomboot* is misschien wel het allermooiste lied van de hele wereld. Het zou jammer zijn als de kinderen dat niet meer konden zingen.’

Dat is helemaal waar, dat begrijpen de anderen ook. Meteen beginnen de kapiteins te zingen. Piet en Palomita doen mee. ‘*Zie ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan, hij brengt ons...*’

Dan onderbreekt de Sint, want hij is nog niet klaar met zijn antwoord. ‘Ten tweede: de vriendschap. Een boot vaart traag, de reis uit Spanje is heel lang en dat is goed, want dan ben ik samen met mijn beste vrienden...’

De vrienden kijken elkaar aan. Ook dat is natuurlijk waar.

‘O ja, elke avond spelletjes spelen en liedjes zingen’, zeggen de kapiteins.

‘En babbelen en het lekkere eten van *tía Conchita*,’ zegt Palomita, ‘en wuiven naar de walvissen!’

Ze herinneren zich plots weer hoe leuk de reis met de stoomboot is.

Ondertussen is het buiten pikdonker, de maan komt al kijken.

‘Maar er is nog iets’, zegt de Sint.

Nog iets? De vrienden houden hun adem in, ze weten echt niet wat er zal komen.

De Sint spreekt zacht en traag. ‘Ik ben al heel oud. Bijna negenhonderd jaar oud.’ Hij kijkt dromerig voor zich uit. ‘Ondertussen is alles veranderd. Vroeger waren er nog geen fabrieken, geen auto’s, geen fietsen en geen computers... Alles is anders, behalve... twee dingen.’

Palomita is nieuwsgierig. ‘Welke twee dingen, Sinterklaas?’

‘Wel, dat zijn de zee en ikzelf. Die veranderen nooit. Daarom ben ik elk jaar graag een paar weekjes op zee. Dan zie ik dat die mooie zee nog altijd hetzelfde is en dat ze altijd hetzelfde zal blijven.’

Sinterklaas kijkt nog eens naar zijn vrienden en lacht zachtjes. Het is tijd om naar de daken te vertrekken.

